

Arrest

nr. 300 344 van 22 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nrX van de Raad van 8 juni 2023 waarbij de debatten worden heropend en de zitting wordt bepaald op 27 juli 2023 om 10 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1982.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 september 2020. Op 9 september 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. Op 21 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten daar Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Op 23 augustus 2021 dient de verzoekende partij een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 25 oktober 2021 wordt het verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ontvankelijk verklaard.

Op 18 oktober 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 15 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Nahr Shahi, in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U woonde hier het grootste deel van uw leven, op de periode dat u studeerde in Kunar van 2014 tot 2018 na.

U had sinds 2007 een eigen zaak bij de Torkham grensovergang naar Pakistan, waar u auto-onderdelen verkocht. Na verloop van tijd kon u samen met uw broer ook een bazaar open waar zo'n honderd winkelhouders winkelruimte huurden van u. Deze zaken maakte u welstellend en gaven u aanzien in uw streek, waardoor u besloot zich kandidaat te stellen voor de districtsraadsverkiezing van 1397 (maart 2018 – 2019), die evenwel uitgesteld werd. Uw activiteiten trokken evenwel ook de aandacht van de taliban, die begin 2018 van u en de andere handelaars bij Torkham eisten dat jullie hen bijdrages zouden betalen. Evenwel begonnen ze na enkele maanden zodanig hoge bedragen te eisen dat u en de andere handelaars zich richtten tot de NDS, die een hinderlaag legden voor de ontvangers van de taliban. Naderhand kregen u en de andere winkeliers geregeld bedreigingen. Uiteindelijk werd uw broer onderweg naar zijn werk gedood op 12 juni 2020, en werd u kort daarop ook aangevallen. U besloot daarop het land te verlaten, wat u vier dagen na de moord op uw broer ook deed.

U reisde met gebruik van uw eigen paspoort met het vliegtuig naar Iran, waar de smokkelaar uw paspoort afnam, waarop u verder reisde via Iran, Griekenland en verschillende Balkanlanden. Uiteindelijk kwam u aan in België op 1 september 2020, waar u ook internationale bescherming verzocht op 9 september 2020. Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van: een taskara, een attest van de universiteit, documenten van uw zaken en uw lidmaatschap van de Afghaanse kamer van koophandel, aan visumaanvraag en reisverzekering, wapenvergunningen, documenten omtrent uw kandidatuur voor de districtsraadverkiezing, documenten omtrent uw deelname aan een handelsbeurs, en foto's van uw overleden broer, een wonde aan uw hand, en van u met allerhande invloedrijke Afghanen.

Op 21 oktober 2020 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken uw verzoek onontvankelijk, omdat Duitsland bevoegd geacht werd uw verzoek te behandelen. Zonder België verlaten te hebben deed u op 23 augustus 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming. Uw tweede verzoek werd op 25 oktober 2021 ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar te vrezen hebt voor de taliban om een aantal redenen: omwille van uw kandidatuur voor de districtsraadsverkiezingen, en omdat u mede verantwoordelijk geweest zou zijn voor het oppakken van een aantal taliban-afpersers. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Wat betreft uw kandidatuur voor de districtsraad, kan worden gesteld dat zelfs als deze kandidatuur voor waar genomen wordt deze op zich niet volstaat om een vrees voor vervolging op te stoelen. Het belang van een kandidatuur voor een districtsraad moet namelijk gerelativeerd worden; er zijn immers nooit werkelijk verkiezingen gehouden voor de districtsraden. De verkiezing waar u aan wou deelnemen zou de eerste geweest zijn, en zelfs deze ging niet door. Hierbij zou u één van de meer dan 6000 kandidaten geweest zijn voor een positie met eerder beperkte macht en invloed. Een loutere kandidatuur voor een tot dat moment slechts papieren instelling, lijkt op zich niet voldoende om u tot person of interest te beschouwen voor de taliban. U slaagt er ook niet in om aan te tonen dat u hier een concrete vrees voor vervolging door diende te kennen; u stelt hierover slechts vaag dat u voor uw kandidatuur al bedreigd werd, maar dat het na uw kandidatuur "meer" werd. U kan ook naar geen enkele specifieke medekandidaat verwijzen die het slachtoffer van de taliban geworden zou zijn, maar enkel beweren dat ze allemaal gevlucht zijn (CGVS p. 21), een blote bewering die op zich niet te onderzoeken valt. Op zich volstaat dit niet om een vrees voor vervolging op te stoelen.

Hierdoor is het des te belangrijker uw voorgehouden problemen met afpersing vanwege de taliban te onderzoeken, welke volgens u vermeerderd werden na uw kandidatuur voor de districtsraad. U verklaart hierover het volgende: dat de taliban begin 2018 u en uw collega-handelaars aan de grensovergang bij Torkham begonnen af te persen. Hierbij zou in de eerste twee maanden van 2018 een som van zo'n 50.000 Afghani per maand per handelaar gevraagd geweest zijn. Daarop escaleerde deze eis evenwel, en werd er plots tot zo'n 150.000 Afghani per maand gevraagd (CGVS p. 12). Hierop zat u met uw collega's samen, en besloten jullie om de afpersers te verlinken aan de NDS, die daarop een val voor hen opzetten. Daarop zou u continu bedreigd geweest zijn door de taliban, tot uw broer gedood werd in 2020 (CGVS p. 12, 13).

Hierbij valt het ten eerste op dat u geen specifieke details verstrekt over de afpersing of de bedreigingen die daar mee samen hangen. U verklaart in dit kader dat ze u gebeld zouden hebben, met de mededeling dat het emiraat ushr of zakat van u verwachtte (CGVS p. 14). Daar meer in detail over bevraagd, kan u enkel aangeven dat men een paar keer belde, en dat u daar dan over samen zat met uw collega handelaars en veiligheidshalve besloot om te betalen (CGVS p. 14). Dit betreft slechts een zeer vage omschrijving van wat volgens u niettemin een uniek moment was; u zou nog nooit eerder zo bedreigd of afgeperst geweest zijn (CGVS p. 14). Het is vreemd dat u hier niet meer doorleefd over vertelde, noch dat u niet eerst pogingen gedaan lijkt te hebben om aan de betaling onderuit te komen of minstens de authenticiteit van de vraag na te gaan. Uw enige verklaring hiervoor is te zeggen dat u geboren en opgegroeid bent in Afghanistan en daardoor wist dat het een werkelijke eis van de taliban was (CGVS p. 14), een nogal gemeenplaatste verklaring; Afghanistan wordt en werd geteisterd door wijdverspreide corruptie en oplichting, waardoor uw handelswijze in deze wel heel nonchalant lijkt.

Ook vreemd is ten tweede dat men volgens u een vlakke bijdrage van 50.000 Afghani per handelaar vroeg, ongeacht de inkomsten die elke handelaar verwezenlijkte (CGVS p. 13, 14), welke meteen daarop al verhoogd werd naar 150.000 Afghani, wat neerkwam op uw hele omzet (CGVS p. 14). Dit valt op zich maar moeilijk te geloven: men moet het schaap scheren, niet villen. Het is vanuit het standpunt van de taliban zowel een weinig duurzame manier om inkomsten van de handelaars te ontfutselen, en daarenboven drijft het u en uw collega's in een positie waar hen verklikken aan de overheid de enige uitweg is. Bovendien blijkt op basis van informatie toegevoegd aan uw dossier dat de gangbare techniek van de taliban in deze is om een verschillende belastingen tot 14% te heffen en hier ook soms ook betalingsbewijzen voor uit te keren, eerder dan handelaars ronduit te ruineren, waarbij trouwens ook een onderscheid gemaakt wordt tussen de ushr (10%) en zakat (2%), wat u door elkaar gebruikt (CGVS p. 12, 14). Dit is niet erg geloofwaardig.

Het valt trouwens ook op dat u bij de DVZ verklaarde dat u vier maanden lang 50.000 Afghani betaalde voor ze het bedrag wilden verhogen, terwijl u voor het CGVS verklaarde dat dit slechts twee maanden lang zo was (verklaring volgend verzoek dd. 14 oktober 2021 afdeling 16.6.; CGVS p. 12), een tegenstrijdigheid die de aannemelijkheid van hetgeen u verklaart verder ondermijnt.

U verklaart ten derde vervolgens dat u en de andere handelaars samenwerkten met de NDS (voormalige Afgaanse inlichtingendienst) om de ontvangers van de taliban in de val te lokken. U stelt hierover dat u weet dat er drie personen werden opgepakt en dat het nabij het douanekantoor van Jalalabad gebeurde, maar dat u er zelf niet bij was en geen andere details weet (CGVS p. 12, 13, 15). U kan ook geen enkel bewijs aanreiken omtrent deze gebeurtenis, zoals een nieuwsbericht, waarbij u verklaart dat de NDS dergelijke zaken niet publiceert (CGSV p. 16). Dit is pertinent onwaar, bijgevoegd bij uw dossier is bijvoorbeeld een persbericht over een succesvolle operatie van de NDS tegen geldschietters van Daesh in Nangarhar die plaatsgreep rond de tijd dat u verklaarde dat de operatie tegen uw afpersers plaatsgreep. Het valt in het licht daarvan maar moeilijk te geloven dat een zodanig gelijkaardige en gelijktijdige succesvolle operatie geheim gehouden zou worden. Aangezien deze operatie tegen leden van Daesh en niet de taliban gericht was, gaat het kennelijk niet om het incident waar u zich op beroept. Het feit dat er geen persberichten terug te vinden zijn over de operatie en u er ook geen presenteert, doet daarom twifelen aan de waarachtigheid van hetgeen u beweert. U presenteert ook geen enkele andere vorm van bewijs hieromtrent zoals bankafschriften, een bewijs van betaling, een aangifte bij de autoriteiten, etc. (CGVS p. 15, 16).

Het valt ten vierde ook op dat u aangeeft dat u naderhand twee jaar lang bedreigd geweest zou zijn door de taliban, zonder dat er evenwel ooit iets gebeurde. U stelt hierover vaag dat u meer bedreigd werd en brieven kreeg (CGVS p. 13), maar legt deze brieven niet voor, en stelt dat het onmogelijk is om die door iemand te laten ophalen in Afghanistan (CGSV p. 16). Gevraagd of u iets deed om zich in te dekken gedurende die tijd, verwijst u naar een wapenvergunning voor twee wapens, "daarom nam ik die" (CGVS p. 15). Deze vergunning (document 5) lijkt nochtans te dateren al van voor 2014, de vervaldatum op het document (16 september 2014), waardoor deze uitleg niet kan overtuigen. U geeft ook aan geen aangiftes gedaan te hebben of bescherming van aan de lokale overheid gezocht te hebben ondanks uw voorgehouden goede band met allerhande politici (documenten 8; CGVS p. 16, 18). Dit valt allemaal maar moeilijk te geloven; u maakt gewag van twee jaar van bedreigingen kennelijk zonder bijkomende

maatregelen uwentwege of aangiftes, waar u voor het overige ook geen enkel bewijs van kan voorleggen. U verwijst wel naar een moord op iemand die u enkel kan benoemen als "Commandant", een vreemde naam, welke u evenmin kan staven met een mediabericht of iets dergelijks (CGVS p. 15). Uw hele relaas berust op dit punt enkele op blote beweringen, met ook nog een tegenstrijdigheid waar het uw wapenvergunningen betreft, nefast voor de aannemelijkheid van hetgeen u voorhoudt.

Ten vijfde stelt u dat er dan in 2020 een incident plaatsvond waarbij uw broer (en zakenpartner) omgekomen zou zijn; onderweg tussen Jalalabad en Torkham werd zijn auto in Batikot beschoten en hij gedood, zijn chauffeur gewond (CGVS p. 13). Ook hiervan kan u geen overtuigend bewijs voorleggen: geen overlijdensakte van uw broer, geen politierapport, geen aangifte van het incident (CGVS p. 17). U stelt hierover droogweg dat de taliban de regio controleerde en het dus niet onderzocht werd door de politie (CGVS p. 16). Nochtans zou Batikot waar het incident volgens u gebeurde (CGVS p. 13) in 2020 volledig onder overheidscontrole gestaan hebben (zie info bijgevoegd bij uw dossier omtrent de veiligheidssituatie, welke het district in maart 2020 als volledig onder overheidscontrole omschrijft; eerdere inschattingen spreken van een gemengde controle of overheidscontrole doorheen 2018, zonder specifieke informatie over 2019). U presenteert enkel een foto van het lichaam van de persoon van wie u beweert dat hij uw broer is (document 8), wat niet volstaat om uw band met deze persoon, noch de manier waarop hij overleden is, noch de band die dit met uw reden voor vertrek uit het land zou hebben, kan aantonen.

Vervolgens zou u ten zesde zelf aangevallen zijn op de terugweg van de begraafplaats, waarbij u eerst beschoten werd en dan verwond met een mes (CGVS p. 13). Toen de politie u hierover wou ondervragen, zou u hen wandelen hebben gestuurd (CGVS p. 13), waardoor ook van dit incident geen duidelijke bewijs bestaat. U legt enkel een foto voor van wat de verwonding aan uw hand zou zijn (document 8). Hierover kunnen dezelfde opmerkingen geformuleerd maken als supra; in se bewijst deze foto niets.

Alles samen genomen berust de door u voorgehouden vrees voor vervolging louter op uw beweringen, terwijl u nochtans een veelheid aan incidenten en bedreigingen aanhaalt waarvan toch een minimum aan bewijs voor zou moeten bestaan. U situeer het begin van uw problemen bij een maar weinig geloofwaardige vorm van afpersing, gevolgd door een overheidsoperatie waar elk bewijs van ontbreekt, gevolgd door een periode van twee jaar waarover u valselijk verklaarde dat u toen een wapenvergunning haalde om u te beschermen, en dreigbrieven ontvangen zou hebben die u niet voorlegt, om uiteindelijk uit te monden in een moord op uw broer en een aanval tegen u die u wederom op geen enkele manier kan staven, behalve het voorleggen van enkele op zich nietszeggende foto's. U slaagt er niet in om op basis hiervan een vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Er is supra al gewezen op het gebrek aan documenten die rechtstreeks uw relaas kunnen ondersteunen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte

methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofdteermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen

te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat

moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie *EASO Afghanistan Country Focus* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security* van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48/3 en 48/4, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.1.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip ‘vrees’. Voorts meent ze dat de verwerende partij ten onrechte geconcludeerd heeft dat haar vrees niet bewezen is. Ze benadrukt dat ze de bescherming van de lokale autoriteiten niet kan inroepen, daar ze zelf de vervolger zijn.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar bekendheid en de bekendheid van haar familie in Afghanistan. Het gegeven dat haar broer door de taliban vermoord werd en dat zij kandidaat was bij de districtsraadverkiezingen. Eveneens wijst ze op de wijzigingen in de veiligheidssituatie alsook op de invloed van terugkeerders uit Europa naar Afghanistan. De verzoekende partij stelt dat personen die deelnemen aan de verkiezingen geassocieerd worden met de overheid en stelt ze dat personen zoals zijzelf door de taliban vermoord worden. De verzoekende partij wijst erop dat in de bestreden beslissing weliswaar wordt aangegeven dat er 6000 kandidaten waren, doch waren niet alle kandidaten niet even bekend als zijzelf. Ze wijst erop dat ze foto's heeft voorgelegd met de volgende personen: de president van Afghanistan, foto's met bekende personen zoals met Sebghatullah Mojadidi, Younos qanoni, dokter Abdullah Abdullah en met Gilani, Ishaq Sayed Gailani. De verzoekende partij vervolgt dat: *“hadden die andere 6000 kandidaten ook zo'n band met deze bekende personen als verzoeker? De foto's waren verspreid over deze kandidatuur en iedereen wist dat verzoeker een bekende kandidaat was. het feit dat de verkiezingen niet doorging mag geen vrije brief zijn voor verweerster om een foutieve conclusie te trekken. Verweerster zegt dat er geen andere kandidaten vervolgd waren. Verzoeker meent dat het feit dat ze vervolgd zijn is een indicatie dat hun leven in gevaar waren. Verweerster stelt dat dit niet te onderzoeken valt. De zaken die wel te onderzoeken valt, is bv of*

in het algemeen mensen in dergelijke functie in Afghanistan vervolgd waren. Heeft verweerster dit onderzocht? In het dossier is geen landeninformatie. Als de zaken die te onderzoeken valt, werd niet onderzocht door verweerster, dan moeten ze geen spijkers op laag water zoeken door te zeggen dat dit niet te onderzoeken valt.” Hierop somt de verzoekende partij vijf krantenartikelen op inzake de toenmalige verkiezingen in Afghanistan.

De verzoekende partij vervolgt dat ze op zeer doorleefde wijze uitleg gegeven heeft over de afpersing. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft ze ook de namen op van personen die vermoord werden omdat ze geweigerd hebben samen te werken. De verzoekende partij verwijst ook naar de opmerkingen van haar advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud. Voorts verwijst ze naar een krantenartikel van de vrt van 18 augustus 2021. Hierop citeert de verzoekende partij uit de notities van het persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij vervolgt: *“de taliban geen aanslagbiljet van verzoekers gevraagd om na te gaan hoeveel zij verdienen. De 10% of 13% is bij de gronden waarin iedereen duidelijk weet hoeveel jirib grond iemand heeft. Wat de opbrengst van zoveel jerib zal zijn. Wat de taliban gevraagd hebben komen neer tussen 500 euro (is gelijk aan 50.000 Afghani) en 1500 à 2000 euro. Is dit veel voor iemand die een markt met honderden winkels???”* De verzoekende partij betoogt ook in het verzoekschrift dat het best mogelijk is dat de leden van de NDS de arrestatie hebben aangegeven alsof ze leden van Daesh gearresteerd hebben of het is best mogelijk dat de afpersers leden van Daesh waren.

De verzoekende partij meent ook dat de verwerende partij te weinig rekening heeft gehouden met haar voorzorgsmaatregelen, namelijk dat ze een wapenvergunning aangevraagd heeft. Ook betoogt ze dat in die periode dagelijks mensen in Nangarhar vermoord werden zonder dat hier een mediabericht over geschreven werd. Hierop haalt de verzoekende partij drie krantenartikelen aan.

De verzoekende partij haalt verder aan dat ze een foto van haar vermoorde broer bijgebracht heeft. Ze meent dat de verwerende partij zelf toegeeft dat Batikot in die periode niet volledig onder controle van de overheid was.

Vervolgens verwijst ze naar een rapport gepubliceerd op eci.net en meent dat zij zoals de 55 terugkeerders aangehaald in deze rapporten vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van haar verblijf in Europa. Ze benadrukt dat ze een ‘hoog’ profiel heeft en haalt aan dat de taliban nu huis per huis op zoek gaan naar mensen die voor de overheid en buitenlandse organisaties gewerkt hebben. Volgens haar beschouwen de taliban terugkeerders ook als ongelovigen.

De verzoekende partij gaat ook kort in op de precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan, alsook de humanitaire situatie.

Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer de volgende rapporten en krantenartikelen: *“The taliban Promised Them Amnesty. Then They Executed”*; *“Afghanistan: Taliban’s Criminal Attacks on Election Activities; Suspected Taliban gunmen shot and killed a candidate in Afghanistan’s upcoming elections after dragging him from his house”*; *“The group warned that many more killings may go unreported because the Taliban have cut cellphone services in many areas they’ve captured”* van 21 augustus 2021; Stahlmann, Friederike, *Study on living conditions and experiences of Afghans who have been deported from Germany*, September 2019.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 13 juli 2023 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt: EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022; EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023; EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022; COI Focus Afghanistan. *“Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022; COI Focus Afghanistan. *“Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022; EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022; EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022; EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020; EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022; UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij stelt dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan daar ze de taliban vreest. Enerzijds omdat ze kandidaat was bij de districtsraadsverkiezingen en anderzijds omdat ze medeverantwoordelijk geweest zou zijn voor het oppakken van een aantal afpersers die lid waren van de taliban. De verzoekende partij geeft ook aan dat haar broer gedood werd in Afghanistan. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: een taskara, een attest van de universiteit, documenten van haar zaken en haar lidmaatschap van de Afghaanse kamer van koophandel, aan visumaanvraag en reisverzekering, wapenvergunningen, documenten omtrent haar kandidatuur voor de districtsraadverkiezing, documenten omtrent een deelname aan een handelsbeurs, en foto's van haar overleden broer, een wonde aan haar hand, en van foto's met allerhande invloedrijke Afghanen.

Op basis van de bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen kan in deze stand van zaken aangenomen worden dat de verzoekende partij haar profiel van handelaar bij de grensovergang in Torkham en haar profiel van kandidaat bij de districtsraadsverkiezingen aannemelijk maakt. Uit de voorgelegde landeninformatie blijkt geenszins dat deze elementen an sich voldoende zijn om als vluchteling erkend te worden of om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, volstaan in deze stand van zaken deze stukken wegens hun inhoud op zich niet om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

5.3. De Raad is ertoe gehouden een volledige en *ex nunc*-beoordeling te maken van haar vervolgingsvrees, hetgeen inhoudt dat hij de elementen moet onderzoeken waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden of had kunnen houden, alsook de nieuwe elementen die aan het licht zijn gekomen nadat de bestreden beslissing is genomen.

De toekomstgerichte beoordeling die is vereist bij het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming impliceert immers dat de vervolgingsvrees van de verzoekende partij wordt beoordeeld vanuit de nieuwe (machts)dynamiek die in Afghanistan is ontstaan na de machtsovername. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat zelfs indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt in het verleden te zijn vervolgd door de taliban, er heden in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan mogelijk wel een

gegronde vrees voor vervolging in zijnen hoofde kan worden aangenomen. Heden ligt er recentere en vollediger landeninformatie voor, zoals in punt 3.1. aangegeven, dan ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing in maart 2022.

De verzoekende partij heeft aangehaald dat ze kandidaat was bij de districtsverkiezingen in Afghanistan, die uiteindelijk afgelast zijn. De verzoekende partij stelt dat ze een onafhankelijke kandidaat was en dat haar prioriteit het aanleggen van wegen en het plaatsen van riolering was (NPO, p.4-5). Er blijkt geenszins uit de notities van het persoonlijk onderhoud welke activiteiten ze ondernomen heeft om haar kandidatuur te promoten en de bekendheid die zij aan haar kandidatuur gegeven heeft. Bovendien is de verzoekende partij afkomstig uit het district Behsud gelegen in de Afghaanse provincie Nangarhar. Noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud noch uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt of het district Behsud op het ogenblik dat de verzoekende partij zich kandidaat stelde voor de districtsverkiezingen voormeld district al dan niet onder controle van de overheid was of dat het een betwist gebied was of dat het onder controle van de taliban stond. Nochtans vormen de regio van herkomst van de verzoekende partij en haar omgeving belangrijke elementen in het kader van een algehele (risico)beoordeling. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt verder dat de heersende sociaal-religieuze regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd zijn, inclusief in de gebieden die reeds voor de machtsovername onder hun controle stonden. Ook is het beleid van de taliban sterk geëvolueerd sinds de machtsovername en nog restrictiever geworden.

In casu kan er verder niet aan voorbij gegaan worden dat de verzoekende partij een aantal foto's bijbrengt waarop ze staat afgebeeld met een aantal vooraanstaande personen van de toenmalige Afghaanse overheid, zoals zij aangeeft. Dit gegeven wordt op zich niet betwist door de verwerende partij. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt niet wanneer en in welke omstandigheden deze foto's genomen werden. Dit knelt des te meer dat de verzoekende partij aangehaald heeft tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze geen zakenbanden met hen had, maar "*gewoon vriendschap*" gelet op het gegeven dat zijzelf rijk was (NPO, p.4). Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt de verzoekende partij aan dat zij in Torkham eveneens een markt met meer dan honderd winkels bezat samen met haar broer H.N. (NPO, p.10). Deze markt bevond zich voor de stadsdiensten en de transportafdeling van Torkham. De grond hadden ze gekocht van de overheid, maar het gebouw had de verzoekende partij zelf samen met haar broer H.N. gebouwd (NPO, p.10). Dit gegeven wordt in deze stand van zaken *an sich* evenmin betwist door de verwerende partij. Als je deze gegevens samen beoordeelt, dan lijkt het erop dat de verzoekende partij, zoals zij tevens in het verzoekschrift betoogt, behoort tot een rijkere familie uit het district Behsud. Evenmin kan er aan voorbijgegaan worden dat de verzoekende partij Afghanistan verlaten heeft op 16 juni 2020 zoals zij verklaard heeft en niet betwist wordt door de verwerende partij. Sinds september 2020 verblijft de verzoekende partij in België.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om

terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

5.4. Gelet op hetgeen voorafgaat dient het begrip ‘politieke overtuiging’ nader toegelicht te worden. Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*” (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

5.5. Er dient aldus onderzocht te worden of de verzoekende partij omwille van haar specifiek profiel bij een terugkeer naar Afghanistan de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. De Raad brengt in herinnering dat de sterkte van de politieke overtuiging die de verzoekende partij stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten een rol spelen bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoekende partij dat zij bij terugkeer naar Afghanistan het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden

van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land.*” Er wordt er ook aan herinnerd dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoekende partij.

Een verder onderzoek naar haar specifieke profiel van zakenman aan de grensovergang te Torkham en voormalige kandidaat voor de districtsraadsverkiezingen en de mogelijke risico's voor verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de elementen eigen aan haar zaak met inachtneming van actuele en objectieve landeninformatie, dringt zich dus op. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, gezien de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek.

6. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

7. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,
M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS